

கூட. புத்தகம் சந்திக்க ம] துஅசகா (ஸ). இனிம. மக. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, June 11, 1846. [Vol. VI. No. 10.

SECTION IV.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA. Communications must be *post paid* to receive attention.

NEGAPATAM—REV. T. BACHELOR.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

டவுளோருவோய்நீ, ஒன்றோடொன்றைச் சந்து கலந்த போருள்களையுடைய நூதனமான இவ்வுலகத்தை யுந் சாங்கோபங்கமாய்சைக்கப்பட்ட எங்கள் தேகங்களையும் வேறார் சீருஷ்டிக்கக்கூடும்? இந்நிலைத்துக்கள் மகா ஆச்சரியமுள்ளனவென்பதற்குப் பித்தியட்ச திருஷ்டாந்தங்கள் அநேகமுண்டு. கடிக்கா முதலிய யாதோரு இயந்திரத்திற் சூட்சும கருமங்கள் பாரங்கன்! அவைகள் செயற்கையாலன்றி யெயற்கையாற்றேன்றுமோ? செயற்கையாலாயினு அவிவேக்களாற் செய்யாஸாதமோ? என்னுமில்லையே! இப்படியே நமக்குப் பித்தியட்சப்படுங் தேகவகீர்த்தியங்களை நம் பார்த்துமிடத்து, அவைகளுடைய நமீத்த காணாக்கிய கடவுள் மகா ஞானமும் ஆச்சரியமுள்ளவளோன்று கருதுவது மிகவுமெளிதே! தலைல, உங்களைப் போல ஒரு முர்த்தியை மனசிலோபித்து, அதற்குக் காசாணத்தினைக் கற்பித்து, துபேல எங்கள் கையினுலே ஒரு விகீர்த்தியைச் செய்து, அதன் முன்னிலையில் எங்கள் கைகால்

If you say—'The worship of the all-pervading Supreme Deity is certainly approved of in the Vedānt; yet the injunction has no application to householders.' I reply—that the assertion is both at variance with the Shasters and contrary to reason. As to the first: injunctions to adore the Supreme Spirit addressed to householders, i. e. to those who still continue to perform the duties of social life, are found variously enforced in the Vedes, in the Smritis of Manu, Yagyvalkyā and other sacred legislators, as well as in the Tantras and other Shastras; moreover, do you not see the facts to be traditionally shown in the practice of the ancients? Thus in the Vṛadāranyak Upanishad, Indra and Viśvadeva are both declared to have learned the doctrine of Spirit from Brahma and in the Manduk Upanishad you know, the celebrated householder Śaṅkara is said to have obtained the knowledge of spirit from Angira; in the Chandogya, again Kṛṣṇa Janashruti. Śvetu, Ketu, Golaṁ, Janak and other sants. All householders are yet stated to have

எந்தும் வியாபித்திருக்கும் பாப்பிரமத்தை யாநாதிகவேண்டுமென்று வேதாந்தம் வித்திருக்கின்றது. ஆயினும், இவ்விதி காகஸ்தருக்குமாத்திரம் உலக்கன்றோ? என்பாகாங்கில்; அதற்குத்தாம், — படிச்சொல்வது சுருதியுத்திருக்கும் மகவியோதம். ந்தும் வியாபித்திருக்கும் சதாத்துமாவாகிய பாப்பிரமத்தைக் காகஸ்தரும் நமஸ்கரிக்கவேண்டுமென்பது துத்திருஷ்டாந்தம் வேதம் மறுயாளுவாறகியர் முதையோர்செய்தல்மிருதிகள் தந்தாங்கன் முதலிய சாந்தாங்கன் காணப்படுமே. அன்றியும், பூரவ புருஷாகனும் அப்படியே செய்துவந்தார்களுள்பது பாப்பிரமாய் உங்களுக்கு விளந்துமே! பாகதாண்ய உபந்ஷதத்திலும் இந்தானும் விரோசனனும் பிரமித்திலும், மான்னேகம் என்னும் உபந்ஷதத்திலும், மேலான காகஸ்தாகிய சௌனகர் ஆங்கிரீட்டத்திலும், ஞானபீடசை பெற்றார்களேன்றும், சாந்தோத்திலும் காகஸ்தார்களாகிய சானுவிருதாசன், சுவீதகேது, கேளமதர், சனகர் முதலிய மகாத்துமாக்கள்

பிரசங்கமழடிந்தபின் பாவப்பித்திக்கிணசெய்வோரின் மேடைகளைச் செய்பனட்டு அவைகளிற் பாபுவினது காங்கரின் பாவவையைச் சார்ந்தவைத்தார்தர். அப்போது சனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் பணங்கொண்டு பாபுவிமோசனக் குருக்களின்மேடைச் சேர்ந்தார்கள். ஆடவர், ஸ்திரீகள், பாலியர், வற்தர், ஐயவாங்கியுள்ளும் ஆதுலர் முதலோர் யாவரும் பாபுமன்னிப்புக்கொள்ளப்பணங்கொண்டுபோனார்கள், பித்திக்கிண செய்து மழடிந்த பின்பு விசுவாசபத்தர் பாபு வாணிகனிட்டிச் சேர்ந்தார்கள். கியம வாங்கிப் பாபுவிமோசனத் செய்வதற்கான அதிகாரம் ஒருவனுக்கு மத்தியங்கிடைத்தது. சிலுவையின் புறத்திற்கண்கண் உழக்காரிநிற்பார். அந்தந்தந்தப் பாபுகளினது கியம அத்தந்தப் பிரமாணமாயிருந்தது. யாவரும் தங்களுடையவற்றையு பணங்கொடுப்பது அவர்கள் கடமையாயிருந்தது ஐசுபரியுள்ளோர் அதிகபணமும் ஆதுலர் சொற்ப பணமும் கொடுத்தார்கள். தெற்செலென்பவன் சில பல துறப்பான பாவங்களின் கியப்பிரமாணத்தை வெளிவிடாமல் கிரகசியப்படுத்தியிருந்தான் எப்படியானால். பலபாரியாக விமோசன கியம்* துக்கார் நணயம் கூ; தத்தபாகாரம், பொய்ச்சத்தியமென்பவைகளின் கியம், துக்கார், கூ; கொலையின் கியம் துக்கார், அ. மாந்தரியசாதன கியம், துக்கார், உ.

பாவவிவாணசாதனங்களின் பொருளடக்கம் யாதென அறிவது அவசியமாயிருக்கின்றமையால், அவைகளிலொன்றை இங்ஙனஞ் சொல்வோம். அதாவது,

“நமது கர்த்தாசிய யேசுக்கிறீஸ்து உன்மேலாங்கி உனதுநிமித்தமாய் தாமத்தரித்த பாடுகளின் புண்ணியப்பேற்றினால் உனக்குப் பாவமன்னிப்பு அருள்வாராக! உனது பாவகன்மங்களின் நிமித்தம் என்மேல் வருதற்கெதுவான தண்டனை, தருச்சித்தை, ஆக்கிண்களையும் நீ செய்க துரோகமான நானுவித பாவகன்ம தோஷங்கள் பரிசுத்தபிதாவாகிய பாபுவினது விசாரணைக்கும், அப்போலதலரின் விளக்கத்துக்கும் உரித்தென நிறுத்தப்பட்டிருந்தாலும், அவைகளையும் எனக்கு அருளப்பட்ட அப்போலதல அதிகாரத்தின் மூலமாயினக்கு மன்னிக்கிறேன். உனது நடையில் விளங்கியபெலட்சயக்குறிகளனைத்தையும், ஒழுக்கவழுநிமித்தம் உன்னை நேரிமோன பங்கத்தின் சாயலையும் அறத்துடைத்துத் தள்ளுகிறேன். உத்தரிக்கு மஸ்தலத்திலுனக்கு வருங்குயனாத்திரிக்கிறேன். சலையின் ஏற்பாடாகிய சகரமேது அனுபோகத்துக்குன்னைத்திரும்பவுஞ் சேர்க்கிறேன். நான் இப்போது உன்னை மகாத்மாக்களினது ஐக்கியத்திற் பங்காளியாகக் ஞானஸநானஉடம்படிக்கையின்சுத்த சந்தனலட்சணத்திற்குச் சீர்ப்படுத்திக்குன்றினால், உனதுசீவாந்தகாலத்தில் நாகவாயில் பூட்டப்பட்ட, நீயிட் பிரவேசிக்கும்பொருட்டுச்சொற்கவாயில் திற்போம். நீயின்னும் நெடுங்காலத்திற்கு இவ்வுலகில் வாழ்ந்தாலும் உன் ஆயுள்பரியந்தம் இத்தீவிய வாப்பிரசாதம மாறுது நிலைந்தும்.

“பிதாவினதும், சுதனினதும், பரிசுத்தாவியினதும், நாமத்தைமுன்னிட்டிக்காரியகர்த்தனும் சான் தெற்சல் என்னும் நாமியுமாகிய நானே என் கையோப்ப மவைத்து இச்சாதனத்தை யுனக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறேன்,” ஆமன்.

இத்தன்மையாய் அவன் சமபாதித்த பணத்தை எவ்வகையாயேனும் மிழந்துவிடாதபடிக்கு அவனுடைய பண்பெட்டிக்கு முன்றுதிறவுகோலுண்டு, அவைகளிலொன்று தெற்செல் வசத்திலும், ஒன்று சிலகாலத்திற்குமுன் பாபுவிமோசன வியாபாத்திற்கு ஒப்பர்தம்பண்ணின் ஆக்ஸ்பாக்தேயத்தானாகிய அதிகாரசம்ப்ரிதவசத்திலும், மற்ற ஒன்று ஜோசாதிகாலதர் வசத்திலும் ஒப்புவிக்கப்பட்டன. துறித்தகாலத்திற் பண்பெட்டியைத்திறந்து, ஓர் கியசாதன கர்த்தனின் முன்னிலையிற் பணத்தையெண்ணக் கணக்குப்புஸ்தகங்களில் எழுதிவைப்பார்கள்.

அந்த இடத்தில், தங்கள் அலுவல்களையொதுக்கிப்பின், இவ்வியாபாரிகள் சற்றே யின்பானுபோகசாதனசெய்வார்கள். உமோமான் சமயானுசாரியாகிய சார்பி (Sarpi) என்னும் நாமமுள்ள ஓர் இத்திகாசநூலாசிரியன் உரைத்தவசனமாவது, “இந்தப்பாதேசிகள் சீவனத்துக்கு ஏதும்புகலற்ற ஆதுலர் வருந்திச்சேர்ந்த பணத்தைவாங்கி அத்தமைதுபானத்திலும், சூதிலும், சிற்றின்பானுபோகத்திலும் அழித்து இவ்விதமாய் தங்களுடையகத்திலே இழக்காய் நடந்தார்கள்.

* சர்மானியா தேசத்தில் வழங்கிய துக்கார் என்னும் பொற்காசின்விலை, கூ. சிலிந்த, ச. பென்ஸ்போலரும.

The sermon being ended, Confessionals, surmounted with the Pope's arms, were prepared. Then the people came in crowds to the confessionals, with money in their hands. Men and women, the young, the poor, and even those who lived by alms,—every one found money to buy an interest in these indulgences. After Confession, the faithful hastened to the venter. Only one was commissioned to sell. He had his counter close to the cross. Different sins had different prices; the rich had to pay more, and the poor less; but all as much as they could spare. For particular sins Tetzel had a private scale. Polygamy cost six ducats; sacrilege and perjury, nine ducats; murder, eight; witchcraft, two.

We will give one of these letters of absolution. It is worth while to know the contents.

“Our Lord Jesus Christ have mercy on thee and absolve thee by the merits of his most holy sufferings! And I, in virtue of the apostolic power committed to me, absolve thee from all ecclesiastical censures, judgments, and penalties that thou mayest have merited; and further, from all excesses, sins, and crime that thou mayest have committed, however great and enormous they may be and of whatever kind,—even though they should be reserved to our holy father the Pope, and to the Apostolic see. I efface all the stains of weakness, and all traces of the shame that thou mayest have drawn upon thyself by such actions. I remit the pains thou wouldst have had to endure in purgatory. I receive thee again to the sacraments of the Church. I hereby reincorporate thee in the communion of the saints, and restore thee to the innocence and purity of thy baptism; so that, at the moment of death, the gate of the place of torment shall be shut against thee, and the gate of the paradise of joy shall be opened unto thee. And if thou shouldst live long, this grace continueth unchangeable, till the time of thy end.

“In the name of the Father, of the Son, and of the Holy Spirit, Amen.

“The Brother, JOHN TETZEL Commissary, hath signed this with his own hand.”

To guard against all risk of losing the money, the chest had three keys:—one was in the keeping of Tetzel, the other with the delegated Treasurer of the house of Fugger of Augsburg, to whom, some time before, this vast speculation had been formed; and the third was lodged with the civil authority. The chest was opened at an appointed time, in the presence of a public Notary, and the whole contents carefully counted and entered in the books.

At the close of their labors in any given place, the dealers in Indulgences devoted themselves for a time to amusements and pleasure. “The mendicant Friars led an irregular life,” says a Roman Catholic historian, (Sarpi); “they spent in taverns, gaming houses, and houses of ill fame, what the people had scraped together from their poverty.”

A WONDER IN SOUTH AFRICA.

The Missionary Committee having sent out a forge, we were able more effectually to meet the wants of the Namaquas and render them assistance. After the erection of the smithy, all the people were anxious to see the operations about to take place. When the bellows was blown, and the fire began to blaze, they laid their hands on their mouth in wonder; but when the iron was taken out, and the hammer applied, the sparks dispersed them, and they ran in all directions, shouting, “Wonderful! Wonderful! I never saw any thing like that before; the fire flies after us.” &c. As soon as the iron was again in the fire, they returned, looking on the smith with a kind of jealous awe; and they evidently considered him superior to any individual they had ever seen. When the iron was again placed on the anvil, they began to look for a hiding-place, some squatting behind a door, others creeping together into a corner, while many fled to a distance.—*Shaw's memoirs of Southern Africa.*

SHORT STORIES.

Mungo Park, the enlightened traveller, who undertook to explore the interior of Africa, relates that being one day in the midst of a vast desert, and in circumstances of such overwhelming distress, that he was ready to be down and perish, a beautiful little moss accidentally caught his eye. The reflection occurred:—surely that Being who planted, watered, and brought to perfection, in this obscure part of the world, so minute and apparently insignificant a flower, cannot look with unconcern upon the situation and sufferings of creatures, formed after His own image! This thought gave him the relief and fortification he needed.

The learned and pious Richard Hooker, when about eighteen years of age, had a dangerous illness, that lasted two months; during all which time, his mother watched over him with the utmost tenderness, and, in her hourly prayers, implored his life of God.—Mr. Hooker would frequently mention this circumstance with much satisfaction and pray that he might never live to occasion any sorrow to so affectionate a mother; whom, he would often say, he loved so dearly, that he would endeavour to be good, were as much for her sake, as for his own.

When Joseph's brothers were leaving him, to return home, he kindly and wisely said to them, “See that ye fall not out by the way.”—How comfortably and pleasantly would brothers and sisters, friends and neighbors, live together, if they were but to remember, and follow, this excellent advice!

An amiable child, (the daughter of Dr. Doddridge) who died at the early age of five years, being, on some occasion, asked by her father, what made every body love her so well, answered, “Indeed, Papa, I cannot think, unless it be, because I love every body.”

* A German Ducat is a gold coin worth about 9s. 4d.

நூதன சங்கதி.

ஆபிரிக்க தேசத்தின் நடுநாடுகளின் தன்மையைச் சொத்திறியப் பிரயாணம்பண்ணின அறிவு விக்ரிய மக்கோபாக் என்பவர் சொல்லுகிறதாவது. நாள் ஒருநாள் ஒரு பெரிய கார்ட்டுக்கு நடுவே உபாதி உலவு நெருங்கியவருய்த் தரையில் விழுந்து ஆவியை விடத் தயாராயிருந்தவேளையில், அவன் காரமன கிறிசுதானுலென்றைத் தற்செயலாய்க் கண்டு கிந்தித்த கிந்தனையாவது மிகவும் துட்புமும் மகா அற்புமான இக்காரணைப் புளக்கம் நிற இவ்விடத்திலே முடைப்பித்துத் தண்ணீர்பாசிக் கிவளர்த்த கடவுளானவர் தம் சொந்தச்சாயலாய் உருப்படுத்தினமனிதனுடையநிலைமையையும் அவன் பெம்பாட்டையும்திறி விசாரமற்றவராய் இருப்பராவென்று நினைத்தேன் என்று. இவ்வாவேசனயே அவருக்காறுதலையும் மனத் தீர்த்தியையும் கொடுத்தது.

கல்லியநிலு விளங்கிப்பத்திமானுயிருந்த, நிச்சரட்டக்கரென்பவர் பதினெட்டுவயதுள்ளவராயிருந்தபோது, இரண்டு மாசுக்காலமாய் அவதியானதுன்பமாயிருந்தார். அவ்வேளையிலெல்லாம் அவருடைய மாதா அவரை மகா கரிசனையாய்ப் பிராமிரித்தவந்தமன்றித் தன்மனித்தியாலப் பிரார்த்தனைகளிலெல்லாம் ஆண்டவரைப்பார்த்துத் தன்பினைக்குச் சுகக்கொடுக்கும்படிமன்றிடிவந்தான், கூக்கரென்பவர் இப்படித் தன் மாதாச் செய்துவந்ததைப் பற்றித் தினந்தினம் மகா கிரிப்பிதியுடனெடுத்திப்பேசி இவ்வவன்பின் தன்மாதாவுக்கொரு போதுத் துக்கத்தை வருத்தவியாமல் தான் சிலிக்கும்படி ஆண்டவரைப்பார்த்து விண்ணப்பம்பண்ணுவருவார். அவர் மாதாவைப்பற்றி மென்மேலுஞ் சொல்விர்ததென்னவெனில் அவவுக்கும் எனக்கும் நன்மையாயிருக்கப் பிரயாசப்பட்டதக்க அவ்வவவு நன் அவ்வவ மகா கரிசனையாய் நெகித்துவந்தேனென்றார்.

யோசேப்பின்சகோதரர்கள் அவரைவிட்டுவிட்டுக்குத் திரும்பிப்போனபோது அவர் பட்சமாயும் யோசனையாயும் சொன்ன வாக்காவது—வழியில் நீங்கள் விழாதபடிக்கெச்சிக்கையாயிருக்கப்பாருங்கொன்பதே—இந்த உத்தமபுத்தியை அவர்கள் நினைத்து அதிப்படி நடத்தேயுண்டானால், சகோதரர் சகோதரிகளும் கிண்கிதர் அவலவர்களும் ஏகமான கித்தையாய்ச் சஞ்சரித்தால் எவ்வளவு ஐன் பம்.

இடாக்குத்தர் டொட்டித்சுஎன்பவருடைய புத்தியி மிகவும் அன்புகூரப்பட்டதக்கவளாயிருந்து ஐந்துவயதில் காலஞ் சென்றுபோய்விட்டாள். அவளைச் கிறிதுவேன தகப்பொரு கூப்பிட்டுச் சகலரும் உன்னை நெகிச்சவத் காரணமென்னவென்று கேட்டால் அவள் மறுமொழியாக அப்பாவேய்யாயாகவே நான் சகலரையும் நெகிக்கிறதிலே நாடென்பான்.

நாலடியார்.

The source of the power of virtue—அறன்வலியுறுத்தல்.

அவாநாமாக்கநசையிறுமறந்து

போவாநாமென்னுப் புலவநெஞ்சேயோவாது

நின்னுநற்றி வாழ்தியென்னு நின்வாழ்நாள்கள்
சென்றன செய்வதுதான். உ.

பதம்.

உரை.

புலவ

நெஞ்சே

நாம்

ஆக்கம்

நசையி

அவாம்

நாம்

அறம்

மறந்து

போவாம்

என்னு

ஒவாது

நின்னு

உருற்றி

வாழ்தி

என்னும்

நின்

வாழ்நாள்கள்

சென்றன

செய்வது

உரை

இழிவான

மனதே

நாம்

செல்வத்தை

இச்சித்து

அவக்கடவோம்

நாம்

தருமத்தை

மறந்து

போவக்கடவோம்

என்றுசொல்லாதே

ஒழியாமல்

நிலையாகநின்ற

(பல) முயற்சியெய்து

வாழ்வாய்

என்னும்

உன்னுடைய

ஆயுள்கள்

போய்விட்டன

இனி நீசெய்வதை

சொல்—எ—று.

சோதிடசாஸ்திரம்.

கிரகநட்சத்திரத்தின் நோக்குமுதலிய சம்பந்தத்தினால் மனுஷருக்குச்சம்பலிப்பவைகளை அறிவிக்குஞ்சாஸ்திரம் சோதிடசாஸ்திரம் என்னப்படும்.

இந்தச்சாஸ்திரம் பூர்வீகசாதிகளாகிய கல்தேயர், எகிப்தர், கிரேக்கர், ரோமர் என்றிவர்களிடத்தே மிகப்பிரபலியமாயிருந்தும், அந்தச்சாதிகள் அழிய அதுவுமழிந்துபோயினும் இந்துதேசத்திலோ அது சற்றுமுனையுடையவரால் வட்சாலட்ச்சு சனங்களுயாண்டுகொண்டு அவர்களிருதயங்களை ஆத்காரப்படுத்தி அஞ்ஞானமென்னும் இருட்டுப் போர்வையை அவர்கள்மேற்போட்டிருக்கின்றது. இது தன்னைப்பார்க்கிற அஞ்ஞானமான சனங்களுக்கு அச்சரிய நூலான ரூபத்தைக்காட்டும். இதன்வாக்கைக் கேட்கிறவர்களை அது தேவவாக்கென நம்பச்செய்யும். ஆனால் அதை அணுகிப்பிடிக்கிறவர்களுக்கோ இரவிற்கண்ட கனூப்போலும், ஆகாசத்திற் பூத்த பூப்போலுமாம். இது உலகநய விருத்திக்காக அறிவினரை அணுப்படிப்பது மனோபாவனாதோற்றமாயுண்டான பொய்க்கட்டு. உண்மையான வானசாஸ்திர ஒளிபிரகாசிக்கும் மனசுக்கோ இதுஆதித்தியனைக்கண்டிருள்போல் அகன்றுபோம். இந்தச் சத்தியம் தெளிவாயித்தான்மும் படி சோதிடசாஸ்திர அருபுத்தியாக சாஸ்திரஞ்சொல்லும் விதிமுறையைப் பொழிப்பாய் எடுத்துக்காட்டுவேன்.

யாதொரு காரியத்தைக்குறித்து ஒருவன் வினாவும்போது சோதிடன் உனக்கார்த்திருக்கும் தானம் மையமாப்பிப்பன்னிரண்டறையுள்ள ஒருசுக்கரம் பூமியிலிருக்கிறதாகவும், அந்தப்பன்னிரண்டறைகளும் கிழக்கு முதல் ருஷ் பாதி பன்னிரண்டராகியாகவும் மனதிற்பாலித்து இவற்றுள் வினாவுபவன் நிற்குமிராகியைஆருடாகியெனக்குறிக்கவும். ஆதலால் இந்தச்சுக்கரமும் ஆருடசுக்கரமெனப்படும்.

உ. கவிப்பு. ஆருடாகிமுதல் ஆதித்தன் வீதிமட்டும் எண்ணிக்கண்ட தொகையை அவ்வீதியில் உதயராசி தொடுத்தெண்ணினால், வரும் இராசி கவிப்பிராகியெனப்படும். அதாவது வினாவுபவனைக்குடையோல் மூர்ப்திற்கும் ஆதித்தன்வீதி. இதில் மேலவீதி இடபவீதி மிதுனவீதி யெனமுன்றுண்டு. அதாவது ஆதித்தன் வடக்கேநிற்கும் நாலுமாதமும்மேலவீதியிலும், கிழக்கேநிற்கும் நாலுமாதமும் இடபவீதியிலும், தெற்கேநிற்கும் நாலுமாதமும் மிதுனவீதியிலும் நடப்பான். மேலும் உதிக்கின்ற இராகியை உதயமென்றும் அதற்கு நாலாம் இராகியை நீர்க்கீழேன்றும், ஏழாமிராகியைப்பாடென்றும், பத்தமிராகியை உச்சமென்றும் பாலிப்பது. இதைக்கண்டமென்றும், கேந்திரமென்றும் சதுஸ்திபமென்றும் கூறுவது.

ங. நோக்கு. இராகிகள் கிரகங்களின் நோக்கறியும்படி, கம். இராகியும், எம். இராகியும்முழுநோக்கு. அதற்கு, சம். இராகியும், லம். இராகியும் முக்கால்நோக்கு, டம். இராகியும், கூம். இராகியும் அரைநோக்கு, யகம். இராகியும், நம். இராகியும் கால்நோக்கு. ஆதலால் அந்தந்த இராகிகளிலிருக்கும் கிரகங்களின் நோக்கும் இவ்வீதிமே.

ச. பாவபுண்ணியக்கோள். ஆதித்தியன், செவ்வாய், சனி, ராகு, கேது, அபரபட்ச சந்திரன், சூரியனோடு சேர்ந்த புதன், இவைகன்பாவல்கோள்; இவையல்லாதகிரகங்கள் புண்ணியக்கோளாம்.

ஞ. சந்திரனும் வியாழனும் எதிர்முகமாய்ப்பார்க்கும். சூரியன்மேலொபார்க்கும், செவ்வாய்க்கடைக்கண்ணாற்பார்க்கும். சுக்கிரன், புதன், கவிழ்ந்துநோக்கும். இராகு, சனி ஒற்றைக்கண் பார்வைபுள்ளன.

க. ஆதித்தியன் கிழக்கு, சுக்கிரன் தென்கிழக்கு, செவ்வாய் தெற்கு, இராகு தென்மேற்கு, சனி மேற்கு, சந்திரன் வடமேற்கு, புதன் வடக்கு, வியாழன் வடகிழக்கு, இடபபடி இந்தத்திக்குகண்பார்க்கும்.

எ. சுக்கிரன், சந்திரன், இராகு இவர்கள் பெண். கேது, புதன், சனி, அவி. செவ்வாய், ஆதித்தியன், வியாழன், ஆண்.

அ. ஆதித்தியன், செவ்வாய், இராசசூலம். சந்திரன், வியாழன் பிராமணனாலும். புதன் வைகியன். சுக்கிரன், வேளாளன். சனி, இராகு, கீழ்சாதி.

கூ. ஆதித்தியன் நாற்சதுரம். சந்திரன் வட்டம். செவ்வாய் துடிவடிவம். புதன் முக்கோணம். வியாழன் நீண்டவட்டம். சுக்கிரன் எண்கோணம். சனி வீர்போலிவட்டம். இராகு நீண்டருக்கும்.

ம. செவ்வாய்க்கு வயசு, யசு. சுக்கிரனுக்கு, எ. புதனுக்கு, உய. வியாழனுக்கு, நய. சந்திரனுக்கு, எய. ஆதித்தியனுக்கு, டய. ராகு, சனிக்கு, ரா.

யக. சுக்கிரனுக்கு முகத்திலு மறு, செவ்வாய்க்கு முதுகிலு மறு, வியாழனுக்குத் தோளிலு மறு, புதனுக்கு கைக்கீழ்மறு, சந்திரனுக்குத் தலையிலு, ஆதித்தியனுக்கு, இடையில், சனிக்கு குறங்குவல், இராகுவுக்குக் கணக்காலிலுமறு. இந்தப் பிரகா

ரமே இராகிகளையும் வகுத்துக்கொண்டு உதயவாரூடக்கவிப்புக்கேந்திரங்களில் கிந்தின் ராகிகளே இவற்றின் விருத்தார்த்தங்களைக்கண்டு வினாவனவனுக்கும் அப்படியே சம்பலிக்குமென்று சொல்லுக.

பாருங்கள், இந்தத்தவ்விய சாஸ்திரத்தின் ஆழமும் இவ்வளவிற்கே! சோதிடமயமாய் வானத்தில் இயங்கும்பொருள்களினியல்பு நடைமுதலியவற்றை வளக்கும் டேலானவானசாஸ்திரத்திலே எத்தர கட்டியசோதிடசாஸ்திரத்தைப் பிணைத்திருப்பது, பொன்னிலுற்செய்து ரத்தினமருத்திச் சர்வ அலங்காரமும் பொருந்த விகித்திரமாய்ச்சமைக்கப்பட்ட கிங்காசனத்திலே மரத்திற்செய்த ஒரு வெருளியை வைத்ததற்குச் சமானமாம். பயனிலவாயியற்றப்பட்ட இச் சாஸ்திரத்தை யாம் அங்கீகரிப்பதிலும்பார்க்க இருள்மூடியவோ ரிரவிலும்குது தமதுகூடாரத்தில் வெளிச்சமில்லாததினஞ்சந்திரன் தேகத்திரொர்ப்பனையுடையதுக்கொணர்ந்தானென்ற கட்டுக்கதையை நம்புவது உத்தமமாமே.

யாம் வாசஞ்செய்கிற இந்தப்பிரமாண்ட பூகோளத்திலும் அனேகமாயிரமடங்கு பருமங்கொண்ட உலகம் ளாயிருக்கும் கிரகநட்சத்திரங்கள் மனிதரின கல்வைகாரியங்களை ஆண்டு அவர்கள் பலாபலங்களுக்குக் காரணமாம் மக்கள், தேவர், விலங்கு, இவர்களினுருவங்களைத்தரித்து நிற்கின்றனவென்று அறிவுள்ள யாவனாலும் நம்புபாலே!

கிரகங்கள் அகித்துப்பொருளாய்ச்சுடையாவுக்கும் சாமானியலட்சணமாகிய கவர்ச்சித்தத்துவத்தைப்பொருந்திஎமதுபூலோகத்தில்நடப்பதுபோலவே பவ்விராவென்னும் பேதமும்பருவகாலங்களுமுள்ளவாயிருக்கின்றனவென்றும், இவற்றிலே மருஞ்சுசமீபமாயிருக்கு் சந்திரனைத் தூரத்திடிக்கண்ணாடியிலுலோபார்த்தால்அறிபலவிகற்பமானமலைக்குள் குன்றுகளும் வெளிகளுள் தோன்றுகின்றனவென்றும் அவ்வீதிமே மற்றுங்கிரகங்களிலுங்காட்டத்தக்க குறிப்புகள் இருக்கின்றனவென்றும் வானசாஸ்திரம் திருட்டாந்தமாய்க் காட்டுகின்றதே.

அப்படியாலும் அகித்துப்பொருளாகிய சுடப்பொருள் கித்துப்பொருளாகிய ஆத்துமவஸ்துக்களை ஆண்டுகொள்வதெப்பிடி? யம்வாசஞ்செய்யும் பூமியோ கிரகங்களிலொன்றாயிருந்தும் அதில் மிதித்துநடக்கிற மனிதருக்கு நன்மைஹைம்பலபாலங்கனையுடைய கவலபற்றத்தேயாமல் இப்பூமியிலிருந்து வட்சாலட்சகாதவழிதூரத்துக்கப்பாற் றிடக்கும் மற்ற்கிரகங்களும் அவற்றினின்றின்னும் அப்பாலாய் நட்சத்திரங்களும் தங்களாண்டகைமையாகிய சுத்துவத்தை மகாவிரியிருக்கும் வெளியினாடாட்சே அத்திமனிதரை ஆண்டுகொள்ளுகின்றனவென்று யாமெண்ணவேண்டிய காரணம் என்ன? ஆனாலப்படியல்ல அந்தரங்க குட்சமாயாதொருவருமறியொனாவகையாய்க்கிரகங்களெமது காரியங்களை ஆண்டுகொள்ளுகின்றனவென்று சொன்னால், அவ்விதமேஆளுத்தத்துவம் கிரகமென்றயாவுக்குமுனதெனல் வேண்டுமெனவே சோதிடர்பலாபலன்குறித்திருக்கும் கிரகங்கணப்போலவே பலாபலன் குறித்திராதனவாய்ச் சூரியமண்டலத்தைச்சேர்ந்தசீரிஸ, பல்லவ, லூசூ, வெஸ்தே, ஏர்சல், எப்பவைகளும், வியாழனைச்சேர்ந்த நாலுசந்திரர், சனியைச்சேர்ந்தஎழுசந்திரர், ஏர்சலைச்சேர்ந்த ஆறுசந்திரர் என்றிந்த இருபத்திரண்டு கிரகங்களுக்கும் பலாபலன் கணிக்கவேண்டுமே. இந்த இருபத்திரண்டும் சூரியமண்டலத்திலயங்குக்கிரகங்களென்பதைச் சந்தேகமுற்பிரத்தியட்சமாய்த் தெரியக்காட்டலாம். மேலுஞ்சோதிடர் கூறியிருக்கும் ஒன்பது கிரகங்களில் இராகு, கேது என்ற இரண்டு கிரகங்களல்லவாம். இவ்விவரணையும் நீக்கி நின்றகிரகங்களின் தொகை, ஏழாம்.

ஆதலால் பலாபலன் கூறப்படிராத கிரகங்களின் தொகை முழுத்தொகையில் முக்காற்கதிகமாம். ஆதலால் கணிக்கவேண்டிய பலாபலத்திலே முக்காற்கதிகமறியாமையினுற் சோதிடர் விட்டுவிடுகிறார்களே. அப்படியிருக்கப்பஞ்சாங்கத்திலே 'எல்லாக்கிரகங்களுக்கும் எண்ணிக்கண்டபலம் மத்திமபலம்' என்று இவரெழுதுவதெவ்வீதி? இவர் அறியாமையினாலே சொன்னகாலத்தும் அதையாம் அங்கீகரித்துக்கொள்வது கியாயமோ? இதைக் கவனியாதபடி நடந்தோமானால் கடவுளத்தரிசிக்கும்படி மூக்கடித்தவர்களுக்கு வந்த ஆபத்துப்போலெமக்குச்சம்பலிக்குமே.

மேலும் இராத்திரிகாந்திலே வானத்தில் ரத்தினங்கணப்போல எல்லையின்றிஎங்கும்பரந்துநின்றெனினும் நட்சத்திரங்களையாவும் எமது சூரியனைப்போலவே தற்பிரவையுள்ளவாய் அவற்றைச்சுற்றிச்சுழன்றுவரும் எண்ணிறந்த கிரகங்களுக்கும் சந்திரர்களுக்கும் மையமாய் ஒளிபரப்பியிருக்கும் பி

ரமாண்ட உலகங்களாயிருக்கின்றனவென்று வானசாத்திரத்தெளிவாயுணர்ந்தியிருக்கப்பஞ்சாங்கஞ்சாதகமுதலியவற்றைக் கணிக்கப்பலாபலங்களுக்கு சோதிடனே, நீபரியாத சூரியர் சந்திரர் கிரகங்கள் இவற்றின்றொகை அந்தத்தமாயிருக்கின்றதே. இவற்றைக்குறித்தொன்றுமறியாமல் எழுதிரகங்களைக்கொண்டு மரத்திரகு சர்வபலாபலங்களையுக் கணிக்கத் துணிவதெப்பிடி?

உள்ளக்கையைக்கொண்டு சுமுத்திரத்தின் ஆழத்தை அளப்பாயோ? இவை யாவும் பலாபலனுண்டென்ற காலத்தும் இவற்றிற்குத் தனித்தனியேயுள்ள பலாபலன்களெல்லாம் மனதிலடக்கி இது நன்று, அது தீது, அது உத்தமம், இது மத்தம், இது அத்தமென்றிப்படியே ரிதானித்துள்ளலாக கிரகங்களுக்கும் ஆதித்தியருக்குச் சந்திரருக்கும் எண்ணிக்கண்டபலம் இன்னதென்று கூறத்தக்க வல்லபமும் இக்கருத்துக்கெல்லாம் தாமதமாய் வீரித்திருக்கும் மனசுமுனக்குண்டோ? இல்லாதிருந்தால் நீ குருடருக்கு வழிகாட்டுந் குருடானமே, இப்படியிருக்கச் சோதிடசாஸ்திரத்தின் மேன்மையேது? அதற்கு மூலாதாரஞ் சுத்தப்பொய்யாகிய சூன்யமல்லவோ? இந்தச் சாஸ்திரத்தேவாக்குக்கற்பிதமாய்த் தோற்றினதெனக்கூறுவது யாவரும் வெறுக்கும் அவலட்சண ரூபத்தைபுள்ள பொய்யே தனது மேனியாய்ப்பொருத்தி நிற்பதால் அதையெவரும் அணுகிப் பாராதபடிசெய்கவல்லவோ?

பல திருஷ்டார்த்தங்களும் சோதிடம் பொய்யெனக் காட்டிநிற்க அதை அங்கீகரித்து அதன் பேச்சை நம்பிவருகிறவர்களே, நீங்கள் இத்தகைய செலவழிக்கும்பொருள் அபத்தமாய்ப் போகிறதே. நீங்கள் அனேக பணங்களைக் கொடுத்துச் சாதகமுதலியவற்றை எழுதிவிக்கிறீர்கள். அவற்றிற்கு கூடியயாவும் தவறின்றிச் சொன்ன பிரகாரஞ் சம்பலிக்கிறதோ? அல்லது கிறு பிள்ளைகள் ஒற்றை இரட்டை பித்தத்து வினையாடுமொழுது கண்ணிமையைப் பிழிங்கியும் கையை நக்கியும் இப்படிப் பல சாத்திரங்கண்ப் பார்த்துச் சொன்ன விடத்துச் சில தவறியும் வேறு கிலவோ அவர்கள் சொன்ன பிரகாரமே ஒற்றை அல்லது இரட்டையாயிருப்பதுபோலவே சோதிடர்பண்ணுந் கணித பலாபலங்களிற் கில சரிப்படும் வேறுகில பழைப்பட்டும் வருகிறதோ? இப்படிச்சிறுபிள்ளைகள் பார்த்துஞ் சாத்திரத்திற்குஞ்சோதிடரின் கணித்திற்கும் யாதொன்றும் வித்தியாசமில்லாதிருந்தால் உங்கள் வீடுகள் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள கிள்ளைச்சாலிதிரிவைவிட்டுத் தூமாயிருக்குஞ் சோதிடசாஸ்திரியினிடம்போய் உங்கள்பொருள்களைவிருதுவாய்ச்செலவிடவேண்டியகாரணமென்ன? ஆனால்இந்தச் சாஸ்திரத்தை எங்கள்முன்னோர் அணுகித்துவந்தமையால் யாருட்ப்படியே செய்யவேண்டுமென்றற் கில வணக்களில் வாசம்பண்ணுங் கொடிய சண்டாளர் மனிதரைப் பிடித்துக் கொன்றுசாப்பிடவேண்டுமென்பதற்கும் இந்ததியாயந்தானே சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் அவர்கள் சொல்வது கியாயமென்று சொல்வீர்களானால் உங்கள்பேச்சும் தியாயமென்னலாம். ஒரு நாளில் அனேக செம்மறியாடுகளை ஓர் நதியின் மேற்புக்டியிருந்தபாலைநீர் ஓர் இடையன் நடத்திக்கொண்டு போனபொழுது முன்னுக் சென்ற ஆர்பாலத்தினருகே நெருங்கி நடத்ததினலே தற்செலயக் கால்பின்னிக் கீழே வேகமாய்ப் பாய்ந்து அந்த நதியில் விழ இதைக் கண்டமற்ற ஆடும் அவ்விதமே ஒன்றிப் பின்னோன் வீழ்த்தும்துபோயின. இப்படி வீழ்த்திறத் துடுகளுக்கு உங்களுக்கு யாதொரு வித்தியாசமில்லாதிருந்தால் நீங்கள் சொல்லும் கியாயமுஞ் சரிதானென்றொத்துக்கொள்ளலாம்.

ஆதலால் இந்தச் சாத்திரத்தைக் குறித்துச் சர்வக்குண கடவுள் வேதகருத்திற் சொல்லியிருப்பதைக் கேட்பீர்களாக. — "கிரித்தம் பாராமலும் நாட்களைப் பாராமலுமிருப்பீர்களாக." ந. மோசே. யசு. உசு. "தன் மகனை அல்லது தன் மகனை அக்கினியை மிக்கப்பண்ணுகிறவனும், சோதிடனும், நாடாங்கிறவனும், அஞ்சனம் பார்த்தகிறவனும், சூனியக்காரனும், மந்திரவரதியும், சன்னதக்காரனும், சூரிசொல்லுகிறவனும், செத்தவர்களைக் கேட்கிறவனும் உன்னிடத்திலே காணப்படாதிருப்பதாக. ஏனெனில் இப்படிக்கொத்தவைகளைச் செய்கிறவனெல்லாம் கர்த்தருக்குருவப்பானவன். இப்படிக்கொத்த அருவருப்புகளின் நிமித்தம் உன் பராபரனாகிய கர்த்தர் அவர்களை உனக்கு முன்பாகத் தூரத்திலிடுகிறார். உன் பராபரனாகிய கர்த்தருக்குமுன்பாக உத்தமனுருக்கக் கடவாய். ஏனெனில் நீ தூரத்திலிடப்போகிற அந்தச் சாதிகள் நாட்பார்க்கிறவர்களையும் சூரிசொல்லுகிறவர்களையும் கேட்கிறார்கள்." இ. மோசே. யஅ. ய—யசு.

MORNING STAR.

Jaffna, 11th June, 1846.

HOW TO GIVE

At a Missionary meeting held amongst the negroes in the West Indies, these three resolutions were agreed upon:

1. We will all give something.
2. We will all give as God has enabled us.
3. We will all give willingly.

As soon as the meeting was over, a leading negro took his seat at a table, with pen and ink, to put down what each came to give. Many came forward and gave, some more and some less. Amongst those that came was a rich old negro, almost as rich as all the others put together, and threw down upon the table a small silver coin. "Take dat back again," said the negro that received the money, "Dat may be according to de first resolution, but it not according to de second." The rich old man accordingly took it up, and hobbled back again to his seat in a great rage. One after another came forward, and as almost all gave more than himself, he was fairly ashamed of himself, and again threw down a piece of money on the table, saying, "Dare! take dat!" It was a valuable piece of gold; but it was given so ill-temperedly, that the negro answered again, "No! Dat won't do yet!" It may be according to de first and second resolution, but it not according to de last; and he was obliged to take up his coin again. Still angry at himself and all the rest, he sat a long time, till nearly all were gone, and then came up to the table, and with a smile on his face, and very willingly, gave a large sum to the treasurer. "Very well," said the negro, "dat will do; dat according to all de resolutions."—*Children's Missionary Portfolio*

REMARriage OF HINDU WIDOWS.

Perhaps there is no Hindu institution more inimical to public morals, or to the peace and happiness of society, than the compulsory celibacy of Hindu widows. If any one had sat down to devise the most effectual mode of introducing vice and misery in the family circle, he could scarcely have discovered one more certain to produce this result than that of forbidding widows, however young, to marry, and of shutting up all the members of a family, old and young, to the number of fifty or sixty, within the same family mansion. We have reason to know from the frank confessions of many natives, with whom we have conversed on the subject, that no reform would give more satisfaction than the abolition of this unnatural custom. They are, one and all, anxious to be relieved from the constant anxieties which the custody of the widows of their families entails on them, and from the disgrace to which they are too often exposed by their transgressions, and which can be concealed only by the perpetration of crime. But the tyranny of society constrains them to submit to the torment of their situations, and even those who are not exposed to its penalties, dare not move a finger towards their own relief.

BABOO MOOTEE LALL SEEL, the reigning Rothchild of Calcutta, has long had it at heart to procure the abolition of this custom. Some year or two ago, he is known to have offered a premium of 10,000 Rupees, or a 1,000 pounds sterling, to any one who would brave the authority of custom, and venture to marry a widow. During this period not one man of respectable lineage, however beggarly his means, has been found to come forward and claim the bonus. We now learn that at the last meeting of the Dhurmu Subha, the orthodox conclave of Calcutta, the concentrated essence of Hindu bigotry, he brought forward a petition which he had drawn up to Government, entreating that all legal obstacles to the marriage of Hindu widows might be removed, and every encouragement given to the practice. We are told that the Subha, true to its original character, treated the proposal with a degree of contempt bordering on insolence, and resolutely determined, that no such representation should receive its sanction. Some of its members, who move in the higher walks of native society, are reported to have said that though they would never sign an address which should lead to the remarriage of Hindu widows, they are ready to subscribe a petition for leave to burn up a thousand widows a year; and that this was the especial object for which the Subha was established. Among the most virulent of the opponents were the pundits, or spiritual guides of this conclave. The contemptuous rejection of this petition may serve to shew us that Hinduism is unchanged, and unchangeable; unimproved, and unimprovable. This hereditary priesthood have had the direction of the public mind for twenty centuries, and in their hands it has been becoming more and more contracted and debased. There appears, after all, to have been something frank, liberal, and even noble in the original institutions which the Brahmins introduced with their creed into this land. Women were taught to read, and widows were allowed to marry. Men engaged in maritime expeditions, spread the faith of the Veds to the Golden Chersonesus; but every thing

is now stunted and contemptible. And this the last and most deteriorated age of Hinduism, is brought at once into contact and rivalry with the highest civilization the world has ever seen; the darkness that can be felt is confronted with the blaze of modern light; and the contest cannot be long doubtful. At the same time that we read of the disgusting assertion of some of the Hindu gentlemen of Calcutta that they were ready to use every effort for the restoration of the bloody rite of Suttee, we were favored with a commentary on Bacon's Essay by another Hindu, a scholar and a gentleman, and we could not avoid thinking how increasingly palpable are the contrasts presented in the Hindu society.

Friend of India.

IMPORTANT CRISIS IN INDIA.—Unquestionably, (says Bishop Wilson of Calcutta) a crisis seems approaching in India with rapid strides. Education has been going on for fifty years: all offices up to a certain class, are thrown open to Hindu talent and character. The native mind is bursting out with knowledge; commerce is opening her riches; medicine is following the steps of Western science; railroads are about to accelerate internal communication; the present Governor General Sir HENRY HARDINGE is full of enlightened zeal for native improvement; the invention and application of steam vessels is rendering Calcutta a suburb, as it were, of London. In such a moment, Christianity must sanctify the process, or inordinate luxury and selfishness blight the gifts of God. Christianity must "stand upon her watch, and set herself upon the tower," to seize every favorable opportunity as it arises; for at any moment a sudden downfall of Eastern idolatry and superstition may take place, and then, if we are ready to enter in, India may quickly be the Lord's.

THE IMPRESSIVENESS OF MOUNT SINAI.—I have stood upon the Alps in the middle of June 1845, and looked around upon their snowy empire; I have stood upon the Appenines, and looked around upon the plains of beautiful and eventful Italy. I have stood upon the Albanian mount, and beheld the scene of the Aenead from the Circean promontory, over the Capagna, to the Eternal City, and the mountains of Tivoli. I have sat upon the pyramids of Egypt, and cast my eye over the sacred city of Heliopolis, and the land of Goshen, the fields of the Jewish bondage, and the ancient Memphis, where Moses and Aaron, on the part of God and his people, contended with Pharaoh and his servants, the death of whose first-born of man and beast in one night; filled the land with wailing; but I have never set my foot on any spot, from whence was visible so much stern, gloomy grandeur, heightened by the silence and solitude that reigns around, but infinitely heightened by the awful and sacred associations of the first great revelation in form from God to man. I feel oppressed with the spirit that breathes around and seems to inhabit this holy place. I shall never sit down on the summit of Sinai again, and look upon the silent and empty plains at my feet; I shall go down a better man and aim so to live as to escape the thunders at the last day, which once reverberated through these mountains, but have long since given way to the gospel of peace. I can scarcely tear myself away from the hallowed summit, and I wish I too could linger forty years in converse with the Lord.—PRESIDENT DURBIN.

MOHAMMEDAN FANATISM.—Constantinople, June 4, 1845.

Last week, a fearful tragedy took place on board the Austrian commercial steamer *Imperatrice* on her way from Trebisonde to this port. She touched in coming down at Samson and Synope, and at the latter place received on Thursday night, amongst other passengers, two Candahar dervishes, brothers, who had been expelled from Trebisonde and Samson, by the local authorities, on account of their bad reputation. The day following, between two and three o'clock in the afternoon, after these individuals had swallowed it is said, a copious dose of Khash-Khash, or some other maddening drug, they said their prayers, and they arose, shouting, in a tone of delirium, "Hoo, Hoo," (the cry of dervishes in allusion to the Deity.) One drew forth a pistol, and discharged it into the back of a Greek in the cookhouse, and both dagger, in hand, began roaming about the deck like demons killing and wounding all that came in their way. The firer of the pistol being seized by one of the crew, Captain Clichean, who commanded the steamer, went up to disarm him, when the brother of the fellow made a lunge at him from behind with his dagger, which fortunately passed between his left arm and his body, cutting his cloths without touching his person. The captain on this retreated, but as arms had in the mean time been brought on deck, he sized a musket and instantly transfixed one of the dervishes through the neck, whilst the other monster was felled to the deck by a blow from a water bucket which had been snatched up by a stoker. The crew, now armed, came up, and the writhing dervishes were quickly despatched, but unfortunately rather too late, for they had already killed one man, and wounded seven others, of whom two are since dead, whilst others lie in the greatest danger.—*London Paper.*

FRIGHTFUL OCCURRENCE IN AFRICA.—A French column lately pursued an Arab tribe still faithful to Abd-el-Kader. The fugitives to the number of 650 men, women, and children, took a refuge in a cave. Their pursuers, commanded by a colonel Peissier, summoned them to surrender. They refused. Firewood and other combustibles were by order of the Colonel placed at the mouth of the cave and ignited. The scene that ensued was horrible. In the agony of suffocation some of the women attempted to escape into the air, but were immolated by their husbands. The work of death proceeded. At length, to shrieks, screams, and groans, succeeded silence. "They are all dead," said the officer, and the fire was remov-

ed, and the cave entered. Five hundred of the unfortunate were positively dead. A hundred and fifty still breathed. They were carried out, and attempts to revive them were made; but of the whole number only thirty-seven were brought to life. None will not only desert the bed, but leave the room.

The following is taken from the Narrative of Travels in Bokhara by Dr. Wolf.

An Afghan Seyed entered the garden and said, "Aye, you Kafir! have you succeeded in cheating the Ameer, so that he let you go? If he had only given you into my hands, I would soon have made away with you by my javelin." Abbas Kouli Khan said to him, "Go and leave the Frankie alone; he is a dervesh." "A dervesh," he sneeringly replied; "I know these Frankie derveshes—I know these English derveshes. They go into a country, spy out men's ains and vallies, seas and rivers; find out a convenient adit, and then go home; inform a gentleman there—a chief, who has the name of company, who sends soldiers, and then takes a country tell him what I say." After this he left the garden.

DOG SCHOOL, AT UTICA, UNITED STATES.—The Colombo Examiner of the 13th of May says that a Mr. HENRY WINFIELD of Utica, announces that he has opened a dog school, where he will teach dogs to go on errands as correctly as any boy ten years old, to dance as well as the most accomplished dancer, to cut the pigeon wing, to count the number of persons in the room, also to distinguish the number and color of persons present.

HIGH PRICE OF GRAIN.—The Colombo Observer, on the authority of the Madras Athenaeum, in noticing the occurrence of rain after a drought of 6 months states that, "Both man and beast have long suffered from the high price of grain, the poor, never half-fed are at this moment literally starving from this inability to purchase rice, which now sells at four Maricals per pagoda." Similar accounts continue to be received from almost every station of Southern India, so that we fear great dearth, if not scarcity, may be apprehended in Ceylon.

CEYLON RAILWAY.—We observe that his Excellency the Governor has issued a proclamation, warning the Civil Servants of this Island not to purchase shares in the contemplated Railroad; and if they have already purchased them, they are required to dispose of them without delay.

THE NEW OFFICIAL GAZETTEE, COLOMBO.—The Observer of yesterday informs us that His Excellency has written home to be relieved of his present office, that Sir J. E. TENNENT has written home to demand the Governorship on Sir COLIN's retirement, and that Mr. RYDER has probably done the same respecting the office of Queen's Advocate, when it shall become vacant by Mr. BULLER's elevation to the bench. The first two letters, he further informs us, went home together. Besides these changes, the preceding Observer notices that the Archdeacon is about retiring.—Mr. HORSFORD becoming Senior Colonial Chaplain, and Mr. BOAKE, the Junior Chaplain.

Ceylon Herald, May 27.

Removal.—The Cutcherry of the Tanjore Collectorate was to have been removed on the 7th ult. from Negapatam to Tranquebar, lately purchased from the Danish Government.

A BRAHMIN BECOME A MOHAMMEDAN.—A Brahmin at Madras has recently become a Mohammedan, throwing of his *poitu*, shaving his head, and being circumcised. His friends caused him to be brought before a Magistrate under pretence of insanity; but could not substantiate the charge. He told them that he had left Hinduism for a true religion, and had broken caste by eating beef.

BAPTISM OF YOUNG HINDUS.—On Wednesday evening, the 13th ult. a respectable native lad, named V. Ponnampalam, said to be about sixteen years of age, and on Wednesday evening the 3d inst. S. Ramanju, a Chitty of twenty, and C. Sungeevce, a lad of seventeen, were baptized by the Rev. John Anderson in the Free Church Institution at Madras.

BOMBAY.—Baptisms of natives at Astagum.—We are happy to learn, that on the 22d and 23d of February, the Rev. Mr. Farrar of the Church Missionary Society baptized seven persons, four men and three women, at Astagum, a village near Ahmednugger. One of the men is a *patell* belonging to the place. One is a *wanee*, who was baptized together with his son, a boy of 12 or 13 years of age. One of the women is of the *Sunar* caste. One man and two women are of the *Mang* caste. We understand that the higher caste persons have met with considerable opposition in consequence of their baptism, some of them from members of their own family. We rejoice to see persons of every caste thus coming forward and declaring their belief in Jesus the Saviour.—*Dnyanodaya, March 16.*

ECCLESIASTICAL MOVEMENT.—The Rev. S. B. Munger, of the American Ahmednugger Mission, after an absence of some years in his native land, has, we are glad to notice, returned; but we regret to learn that Mrs. Munger was not allowed to recommence her la-

hours in India. She died at sea, and her body was committed to the deep near the Cape of Good Hope.

CALCUTTA—The Prospects of Caste.—A late number of a Calcutta Native paper, in the native language,—the *Purano-Chandrodaya* (the rise of the full moon) laments over the many conversions that are taking place from Hinduism to Christianity, and attributes them in a great measure to the restrictions of caste. "The missionaries," says he, "make no such exertions to convert Mohammedans; because, even after they get them, they are not sure of them, the Koran allowing them to recant, and return to the body of Mohamed's faithful men. Hence their success among Musslemans has been trifling. Among us, Hindus, it has been frightfully great; and the grand reason we have already hinted at. Our shastra forbids return to caste. Let the missionaries once fairly get a Hindu; and they have him forever. This they know; and they therefore strain every nerve to catch all they can. These things ought not so to be. Our laws ought to admit of a return to caste."

Little does the *Full Moon* know that missionaries desire the same happy liberty as he does himself. The case of those who join the Christian Church through hypocrisy, or self-deceit, who prove a disgrace and a burden to Christians, who are separated from their peculiar society and sympathy, and cannot regain those of the world to which, in character and feeling, they still belong—is far more distressing to them than it is to Hindus.—*Oriental Christian Spectator*.

The *Hurkaru*, in reference to the case of Baboo Chundee Churn Singh, who has recently embraced Christianity, states, that the convert's father who is a Vishnuv, and suspected his son's predilection for the religion of the Bible, requested his family priest to disabuse the young man's mind. The priest, who was no bigot and was well acquainted with the subject of Christian theology, had many discussions with him. The young man's doubts had reference chiefly to the doctrine of the Trinity. The priest one day told him, that if the Christian Shasters were acknowledged as true, the Trinity might easily be believed. This remark accelerated the young man's conversion. The priest was hereupon suspected of being a traitor in the camp; and was arraigned before the spiritual court of the Vishnuv. His remark about the Trinity was brought against him, and a Bible that was found in his possession was considered as a farther proof of his guilt. He was accordingly convicted of the charge of apostasy, and declared incapable of taking his seat in any Vishnuv meeting. His emoluments which are thus forfeited, amounted to between 20 or 30 Rupees a month.

LAHORE.—Letters lately received from beyond the Sutlege state, that the Sikh officer in command of the Fort of Kangra had refused to deliver it up, and that it would probably be necessary to send a force against it. It is almost inaccessible and impregnable; and at this season of the year the attempt to besiege it would be attended with much loss. Orders had been issued by the Lahore Durbar, for its surrender, but the *Delhi Gazettee* just received states, that up to the latest accounts it had not been delivered up.—*Friend of India*.

BISHOP OF JERUSALEM.—The Rev. SAMUEL GOBAT Vice Principal of the Protestant College at Malta, formerly missionary in Abyssinia has been appointed Bishop of Jerusalem. He is said to be a Swiss, and of Christian descent.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The accounts received from the United States are of considerable interest, and offer a fresh guarantee of the continuance of peace. The war party in the Senate had been thrown into consternation by a speech from Mr. Heywood, who is said to be intimate friend of President Polk. Mr. Heywood emphatically denied the assertion, put forth by some of his own party, that the President had pledged himself to the whole of Oregon. He argued that the President was bound to accept the offer of a settlement on the basis of the 49th parallel, if it should be made by England; and said that the President's object in recommending Congress to give notice for the termination of the Convention, was simply to narrow the limits of the controversy, and bring it to a peaceful close. He also contended that the United States were committed by 40 years' negotiation to agree to the parallel of 49 degrees, and added that although the President, in his private opinion, was convinced that their title was clear to the whole territory as far as 54 degrees, 40 minutes, he was anxious to adjust the question on the principles of compromise and peace. At a subsequent sitting, Mr. CALHOUN created a great sensation by a remarkable speech in favour of a peaceful policy. He pointed out the benefits which peace would ensure to the United States, by extending their commerce, and by establishing "a beneficial fraternity of interest" between the two great nations, upon whose exertions, the civilization of the world mainly depends. He said that the public, even of the West, had begun to think that their title to the whole territory was not so "clear and unquestionable," as they had at first imagined, and were now convinced that war was not the "pastime of an hour." In the event of a

war with Great Britain, Mexico, he said, would declare war against them on the South under the discipline of British officers; the steamers of the British navy would desolate their seaboard; the Canadians would be in arms on the North; and with a British fleet upon the lakes, and the Indians on the West, the United States would be enfiladed on every side. This speech is said to have created a deep impression, and the prospect of a rupture was daily becoming more remote. The debate, however, was not closed at the departure of the packets, but although it is generally believed that the motion in favour of giving the notice will be carried by a large majority, it will be upon conditions that negotiations shall proceed, and that if an offer of compromise on the parallel of 49 degrees be made by England, it shall be accepted.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், துணாசகம் (ஸ்ரீ). ஆனிமீ யகவ.

மறுதலிவிலாகம்.

(Remarriage of Hindu widows.)

தமிழகத்தினர்நிற்குங் கைம்பெண்களை மறுதலிவிலாகஞ்செய்ய விடாமற் பலபந்தமாப்ததடைபண்ணிக்கொள்ளுகிறதைப்பார்க்க ஊவார்களினது நன்னடைக்குஞ் சமாதானசேனக்கயங்களுக்கும்மிகவுந்தடையான வேறேயொரு விதங்காண்கிலோம். சமசாத்துக்குள்ளாகத் துன்னடையையும், நிற்பந்ததையையும் உண்டாக்கும்விதம் யாதோன்றிருக்குமோவென்று யுத்தியாயாலோசனைபண்ணுமிடத்து இளவையுள்ள கைம்பெண்களை விவாகமபண்ணிக்கொடாதபடி ஊமபதறுபது பேர்களடங்கிய ஒருவிட்டிலேதானே அவர்கள் சகலபாபமும் அடைத்துக்கொள்வதைப்பார்க்கலும், வேறேயாதோன்றாதாகவிருக்கும். இந்தச் சவாகத்தப்பாணனடையே விலக்கிவிடுகிறதேசத்தவர்களாநற்சீர்ப்படுத்துவதற்கானத்திறத்தவழியாகவிருக்கிறதென்று இவ்ஊவார்களிலேநெகர் காவடமின்றிச் சொல்லவற்றிநிற்க்கிறோம். அவர்கள் சகலரும் தங்கள் சமசாத்துக்குட்பட்ட கைம்பெண்களைப்பற்றிய ஏக்கத்திலிருந்தும், அக்கைம்பெண்களாலுண்டாக் தற்றத்தின் வசையின்னிலும் நீங்கிக்கொள்ள மிகவுமபேட்சையாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் குற்றத்தை மறைக்கும்பொருட்டு அதன்ஊம் பாமான பழிக்கேதுவான தற்றஞ்செய்யவேண்டிவருந்து இனத்தவர்களுடைய நெருக்கத்திலே அக்கைம்பெண்கள் தங்களுறைவிடத்திலே படுக்கிறபாட்டை அறுபலிக்கும்படி கட்டாயமபண்ணப்படுகிறார்கள். ஆக்கி வனக்குட்பட்டாத கைம்பெண்களும் தாங்கள்குபாணுபொகையாயிருக்கும்படி சற்றுகுதல் தேண்டிக்கத்துணிவிலிவலை.

கைம்பெண்கள் மறுதலா விவாகஞ்செய்யும்படியாய் பிடிமுத்திலால் சீல் என்பவர் அவர்களுடைய இழிவான வழக்கத்தை அழிக்கும்படிக்கான பாயத்தனங்களை வேகுகாலமாய்ப்பண்ணினவந்தார். இரண்டொருவருடத்துக்குழன் இவர் இந்த வழக்கை மாற்றி ஒருகைம்பெண்ணை விவாகஞ்செய்யத்துண்பவனுக்கு தான் பதினாயிரம் ரூபாய் உபகாங்கொடுப்போமென்று வாக்குத்தத்தமபண்ணியும் மாபுக்குரிய யாதோருவன் எவ்வளவு வறியைப்பட்டவையிருந்தாலும்அப்பணத்தப்படுதற்குக்கொண்கிற அவர்களைவிப்படி ஒருத்தியைவிவாகஞ்செய்யச்சமமதிக்கவில்லை. கற்றத்தாலிலிருக்கும் தருமசபையாகிய, இந்நுமதபத்திவாக்கியசத்து ஒருமித்தவைதீகநூற்சபையாருக்கு இவர்தான் அசாட்சியாருக்குக் கைம்பெண்கள்விவாகஞ்செய்யாமலிருக்கவேண்டுமென்கிற நியாயப்பிரமாணங்களைத்தள்ளி அவர்கள் விவாகஞ்செய்யும்படிக்கான ஒவ்வொரு முயற்சியையுஞ் செய்யவேண்டுமென்றேழிய மன்றட்டுக்கடதாசியைக் கொடுத்த பொழுது அச்சபையார் அதின் முறையின்படியே அவருடைய கேள்வியை, அக்கந்தையுடன் கூடியநின்றையோடு அபாவணபண்ணி அப்பேர்ப்பட்டகேள்வியை ஸதாப்படுத்தமாட்டோமென்று உறுதியாய் நிச்சயப்படுத்தினார்கள். ஊவார்களின் மேலான நடையைப்பற்றின் அச்சபையார்சிலர் இவருடைய கேள்விக்குத்தாங்கள் கையெய்யும் வைக்கிறதற்கு மனதில்லாதிருந்தும் அவ்ஊர்க்கைம்பெண்களிலாயிரம் பேரை ஒருவருடத்தில் நெருப்பிலே போட்டேரித்துப் போடக்கேட்கல் அக்கடதாசிக்குக் கையெய்யப்பங்கொடுக்கப்படுமென்றுஞ்சொன்னார்கள்.

இக்கூட்டத்தில் மிகவுங் கரமான விதோதிகள் பண்ணுதர்கள்—நின்றையாக இந்த மன்றட்டுக் கடுதாசி இவர்களைத் தள்ளப்பட்டதைப் பார்க்குமிடத்து இந்தமதங் கொஞ்சமததல் மாற்றப்படவில்லையென்றும் மாற்றப்படாதேன்றும், தேறும்விருக்குதேன்றும் தேர்ச்சிபண்ணப்படமாட்டோன்றென்றதேரிதுது இவர்களுவிருக்கும்இந்தப்பாவையானதுருந்துவருமாறாவருடக்காலமாய்ஊவார்களுடையமனதை நடத்திவந்

ததினாலே, அவ்ஊவார்களுடைய மனது மிகவுமவாவாச் சுருங்கினதாயுங் கேடுபட்டதாயும் இருக்குது. சகலத்தையும் பார்க்குமிடத்துமுற்காலத்திப்பாமானுக்கள் தங்களுடைய பிரமாணங்களைச் சேர்ந்த நேர்மையானவும் நயங்கொண்டதானவும் மிகவுங் கனங்கொண்டதானவுஞ் சில ஏதுக்களை உண்ணபண்ணினதாகக்காண்கது. பெண்சனங்கள் வாசிக்கப்பழக்கி, கைம்பெண்கள் மறுதலாபடிக்குமபடி இடங்கொடுக்கப்பட்டது.

ஆனலிப்பொழுது ஒவ்வொரு காரியமுநகங்கி நீந்திக்கப்படுத்தக்கதாய் இருக்குது. இந்நுமதத்தின் கடைசியானவும் அத்தக்கிமகவுந்தாமுத்தப்பட்ட காலமும்மானதுலகமானதொருக்காலங் காணாத உயர்ந்த நற்சீர்திருத்தத்தோடு எதிராகவைக்கப்பட்டிருக்குது. இந்தியர்களுடைய இருநீர்நிலை உலோகத்திக்காலத்துப்பாகாசிக்கிற வேளச்ச நிலக்கு முன்னய் எதிர்நிற்கின்றது. நெடுநாளாகச் சண்டை சந்தேகப்பட்டதாயிற்று. கற்றத்தாலில் இருக்குஞ் சில இந்துப்பிடிக்கள் முந்கடந்ததுபோல நாயக்கள் தங்கள் நாயகமார் மரிக்கும்பிடித்து தாங்களுமுடன் கட்டை ஏறிவிடுமபடிக்கு ஒவ்வொரு பிரயத்தனங்கனையுஞ் செய்யத்தேண்டிக்கிறகேள்வியைப் பிரியவினமான செய்தியைக்கேள்வப்படுகிறோம்.

சீனாபர்வதக்காட்சியாலாய மன அழுத்தம்.

துணாசகம். வருஷம், ஆனி மாதம் நடுக்கூறில் ஆல்பஸ் என்னும் பர்வத சிகாதத்தின்னது பண்ப்படலத்துள் அமிழ்ந்திய அதன் பததிக்கனக் கவனமாய் எப்பறத்தல் பார்த்திருக்கிறேன். மேலும் அப்பிணைல்ல வலாச் சிகாதத்தின்னது அதன் சுற்றுப் புறங்களைப் பாக்கிமாதிசயங்கள் மலிந்து அலங்காச் சாயல்கொண்ட இத்தாலிய நாச்சியத்தின் மைதானங்களைக் கண்டேன். இன்னும் அல்பான்யன் மலையின்னது சோசியன் கடற்புறத்து மலமுகை தோடுக்கு நீத்திய நகராகிய நோமை தீவோலி மேல்கள் வலாக்கும் அகன்ற இனியத்தின் காட்சியை நூட்பமாய்ப் பார்த்தேன். ஆனால் எக்ப்தில் விளங்கிய உன்னத கோபுரங்களைநின்று இவியாபோலிஸ் என்னும் பரிசுத்தநகரையும்கோசேன்சீமையையும், யூதச்சாதியாரின் சிறையிருப்பிடங்களையும், கடவுளுக்குச் சனங்களுக்குத்தமகப் பார்வோடுமும், ஓடு இவ்வேலே தங்கள் தலைச்சன் புத்தார்களும், இடுமோகெளன் முதற்பிறப்புந் தேய்வ கற்பித்தால் அழிக்கப் பட்டதின் நிமித்தம் ஓய்வின்றிப் புலம்பிக்கொண்டிருந்த அவினாடைய அனுசாரிகோடுமே மோசே ஆகோன் என்னும் தேய்வபத்தர்வாதுபண்ணின மெம்பிஸ் என்னுந் தேய்த்தையும் நான் கவனமாய்ப் பார்த்தபொழுதோவெனில், அது தன்மையும் அமைதியுமாயிருந்ததினும் கடவுள் பூர்வீகத்தில் மனிதருக்குப் பிசான்மமாகித் தீவிய கற்பனைகளை அனுக்கீகரித்தது இவ்விடத்திற்குநேனும் பயசிந்தையும் வணக்கமுமான நிலைவுகள் மனதிலே எளிதாயுண்டானமையாலும், விடத்தின் காட்சி அச்சமுந் துக்கமுஞ் சேர்ந்ததாயிருந்தது. இந்தக் கேடில்தலத்தில் வியாபகமாயிருக்கின்றதும் இதன் சுற்றுப் புறங்களைநின்றுள்ளதான காட்சியால் என் மனதில் எழுந்த மலவு மிததியே. நான் இன் ஒருபொழுதும் இம்மலையின் கோடுமுடியின்னது அதன் அடிவாங்களைநின்றுள்ள மைதானங்களைப் பார்ப்பேன். பூர்வீகத்தல் இப்பரிசுத்த பருவதங்களைப் பெருந் தோள்கொண்டபொருள்கு, பின்பு சமாதான கவிசேடப் பிரபலியத்திற்கு இடங்கொடுத்த தேவோக்கி முளக்கத்திற்குக் கடைசி நாளில் விலக்கிகொள்வதற்குப் பத்தவமாய் ஒழிக்கத்துடன் வாழ்வேன். இப்பரிசுத்த கோடுமுடியின்னது இறங்கி வருகிறதற்கு என்னுந் கூடாததின்மீதம் நானும் அவ்விடத்திலேநாற்பது வருடமாய் நின்று தேவனுடன் சம்பாஷிக்க விரும்புவேன்.

ஆபிரிக்கா.

சீர்து மாசங்களுக்கு முன்னே ஆபிரிக்காவில் நடந்த விசை சங்கதி.—சீர்து மாசங்களுக்கு முன்னே இல்லா மதத்தை அச்சரிக்கிற அபிவருணத்திலோர் பததியைத் தூத்திப் பிடிக்கும்பொருட்டுப்பிராஞ்சுக்கார இரணவார் அணைவதத்துப் போகையில் ஆன் பெண் முதலியவர்களில், கூரடும் போளவுக்கு ஒடியோரு குகையில் ஒளித்ததைக் கண்டு அவர்களே விடாது நாடிப் பின்றுறாந்து போன வீரர்களுக்குத் தன்கத்தையிருந்த ஓர் கழநல் என்பவர் துகையிலோளித்த சகலருந் தடையில்லாமல் இச்சணமே வாவேண்டுமென்றோர் கட்டளை நிர்ப்பத்தையனுப்பியும் அவர்கள் கோளது போனதால் அவர் நெருப்புப்பற்றத்தக் விறகு முதலிய சமபத்துக்களைக் துகையிலாவிய் போட்டு நெருப்பைவைத்துக்கொழுத்திவிட்டுச் சற்றித் தியாலத்தாலே துகையிலுட்பட்டுப் பார்த்தவே

வேஸலியன் மிசியோன் பள்ளிக்கூடத்தோர்
மாணக்கனாகிய கதிர்காமர் வல்லியப்பன்.
சூஅமசகம் ஆண்டு, ஆன் மாதம் கூ, தேதி.

MISSIONS AND MISSIONARIES.

[By MARGARETTE Mc NAY.]

They've bid the homes their childhood knew—
The friends they loved still more—
Their fathers' sepulchres, adieu—
To tread a heathen shore.
And scattered 'mid the sea-girt isles,
O'er India's sultry strand,
On hills, where summer faintly smiles,
And Afric's shifting sand.

A life of toil, that God will bless,
Is theirs—the truly brave;
Well closed—an honored place of rest,
A Missionary's grave.
But yet, from north, south, east, and west,
The Macedonian cry
Still, still is heard, and shall we rest?
While these unaided die!

Who that remembers all the pain,
His troubled soul once felt,
When hid from God, and man, he fain
For ever would have dwelt?—
Who that yet feels that holy thrill
Of joy, earth never gave,
When first he bowed him to the will
Of Him who died to save?

Who that upon that better land,
Still fixed, hath kept an eye,
Is there that will not lend a hand,
To succor such a cry?
Give till your coffers yield no more,
Self-sacrificing give,
Ye are but loaning from the store,
That you from God receive.

Toil till the longest life shall end,
Untiring suffering too,
Neath such a load ye cannot bend,
As Jesus did for you.
Then on, still on;—break "error's chains,"
Your Master's high behest,
Fields have been won, yet there remains,
Much land to be possessed.

On, on with zeal; the blessed cause
Is gaining still its way,
Yet 'tis not fitting time to pause;—
On till that happy day
Shall come, when all earth's ransomed race,
The dark-browed, and the fair,
May each look on his fellow's face,
And see God's image there.

INTERESTING SPECTACLE.

On Sabbath morning last the rite of baptism was administered to the wife and children of Kalicharan Bannerjee, the brahmin convert, whose case in the matter of property, wife and children, we have so fully recorded from time to time. His wife, an intelligent brahmin, aged twenty-one, the mother of two children, it will be remembered, eloped, as it was singularly enough stated in the public prints, with her husband some months back. In other words, she determined to escape the imprisonment and wretchedness of Hindu widowhood while her husband was in life. He had committed no crime, but only followed the dictates of an enlightened conscience in matters of religion. This she thought no evil, and determined to prove, in the most practical manner, her sense of the rectitude of the course he had pursued, and her attachment to him. This in a Hindu woman, and one, too, of the highest caste, who had never been outside the walls of the zenana, required great courage and affection. She possessed both; acting under their influence, she left her home and friends to cast in her lot with her husband and his people, saying in action what Ruth said to Naomi, "Whither thou goest I will go, where thou lodgest I will lodge; thy people shall be my people, and thy God my God."

From the first day of her residence amongst Christians, up to the day of her baptism, her cheerful and happy conduct has been the best evidence of the sincerity of her motives and the rectitude of her principles. Since her escape from the Hindu prison she has learned to read and write in Bengalee, and to speak somewhat in English, a proof that she is not wanting in natural abilities. It may be remembered that this new convert was compelled by her heathen relatives, under a pardah (unseen but by them) to swear that she did not wish to live with her husband on account of his change of faith. How cruel is heathenism! On Sabbath morning we had the pleasure of witnessing the baptism of this interesting woman and her two children, a son and daughter. The rite was administered in Bengalee, by the Rev. A. F. Lacroix. He questioned the new convert as to her views of Christian doctrine and practice, to which she made appropriate replies. Mr. Lacroix afterwards interrogated the father as to his children, and explained to both the duties they owed to themselves and their offspring in the new and solemn relation they had now entered into.—*Calcutta Christian Advocate.*

JUVENILE WIT.

Dr. Sheridan, the friend of Swift, had a custom of ringing his scholars to prayers, in the school-room, at a certain hour every day. The boys were one day very devoutly at prayers, except one, who was stifling a laugh as well as he could, which arose from seeing a rat descending from the bell rope into the room. The poor boy could hold out no longer, but burst into an immoderate fit of laughter, which set the others a-going, when he pointed to the cause. Sheridan was so provoked that he declared he would whip them all if the principal culprit was

not pointed out to him which was immediately done. The poor pupil was immediately hoisted, when the witty school master told him, if he said any thing tolerable on the occasion, as he looked on him as the greatest dunce in his school, he would forgive him. The trembling culprit, with very little hesitation, addressed his master with the following distich:—

There was a rat, for want of stairs,
Come down a rope—to go to prayers.

Maternal Affection.—What pen can describe all the emotions of joy and sorrow which at times agitate a woman's bosom; the tender solicitudes for the object of her affection—her alarms and dread when in danger of losing it—and her despair when it is gone forever?

A noble Venetian lady having lost her only son, became a prey to excessive grief. Her confessor endeavoured to console her; he told her to think of Abraham, whom the Almighty commanded to sacrifice his son, which he obeyed without murmuring. 'Ah! my father,' she replied, with much vehemence, 'God would never have commanded such a sacrifice to a mother.'

தேவனைக் காணப் பிரயத்தனப்பட்டது.

(Attempt to see God.)

தீரேசன் என்னும் இராசன் யோசுவாவென்னும் இரபியைப் பார்த்துச் சொன்னது, உமது தேவன் சருவ வியாபகனென்று போதித்துவருகிறே, நான் அவனைக் காண வாஞ்சையாயிருக்கிறேனென்றார். யோசுவா பார்த்தியுத்தாமாகச் சொன்னது, கத்தர் சருவ வியாபகனென்பது சத்தியம். ஆகிலும் அவர் அருபமுள்ள வாயிருக்கிறபடியால் அவனைக் காணக்கூடாது; எந்த மனத்தினும் அவருடைய மக்கமையைக் கண்ணினால் காணமாட்டானென்றார். இராயனே எவ்வெதத்திலும் அவனைத் தான் காணவேண்டுமென்று உறுதியாய்ச் சொல்ல, யோசுவா மறுமொழியாக நீர் கர்த்தனைக் காண்பதற்கு முன்னே அவருடைய ஊழியக்காரரில் ஒருவனைக் காணச் சமமதமுண்டோவேன்று கேட்க இராயன் அதற்குச் சமமத்தார். பின்பு, யோசுவா இராயனை நல்ல மத்தியானத்திலே வேளையே அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சூரியனைக் கண்ணோற்றெடுத்துப் பார்த்துச் சொன்னார். அதற்கு இராயன் நான் அதைக் காணக்கூடவில்லையே, அதனோடு என் கண் களைக் கூசப்பண்ணுதேயென்றார். அதற்கு யோசுவா சொன்னது சீருட்டியாகிய சூரியனுடைய ஒளியைக் காணக்கூடாத நீர் சீருட்டியாகிய கர்த்தாவனுடைய ஒப்பிலா மக்கமையைக் காண விரும்புவதெப்படி? அப்படிப்பட்ட தரிசனை உமமை நீர்முலமாக்கப்போடுமல்லவா என்றார்.

குறள்.

யரு. அதிகாரம்.

பிறனில்லையோமை.—Against desiring the wife of another.

அறன்வனாயானல்ல செயினும்

பிறன்வனாயான பண்ணெனயவாமெனன்று

பு. ஒருவன் தருமத்தைச் செய்துகொள்ளாதவனாகில்லாத பாவங்களைச் செய்வானாயினும் பிறனுடைய எல்லையிலே நிற்பவனுடைய பண்ணென்மையை விரும்பாதிருப்பது நன்மையுடையதாம் என்று

Though one heedless of virtue should practice immoralities, yet it is desirable not to covet the womanhood of another's wife.

TO NATIVE SCHOOL MASTERS.

WANTED a Native School Master, capable of teaching the English and Tamil languages grammatically. A liberal Salary will be allowed to a person of superior acquirements and experience in teaching. None need apply who cannot furnish satisfactory Testimonials of character and ability. A Christian will be preferred.

Apply to the Rev. P. BATCHELOR, Negapattam.

Negapattam, 18th May 1846.

விளம்பரம்.

சென்னப்பட்டணத்திற் பெரியபுராண உரையும் திருவிளையாடற்புராண உரையும் தனித்தனி மாசமொன்றுக்கு இவ்விரண்டுபிரிவாக அச்சிற்பதிப்பித்து முன்பணங்கொடுப்பவர்களுக்கு மாசமொன்றுக்கு இரண்டுக்கும் எட்டு அணுவிலையாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன. இதுவரையிலே பெரியபுராண உரையில், உச. பிரிவும், திருவிளையாடற்புராணவரையில், அ. பிரிவும் கிதைவேற்றமாயின. இவை வாங்கப் பிரியமுள்ளவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே நல்லூர் கந்தர் குமாரர் ஆறு முகவரிடம் முன்பணங் கொடுத்து வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

விளம்பரம்.

சுவிசேஷிசங்கத்தினர் வருடாந்தக்கூட்டம் இந்தமாதவரையிற் கூடப்படுவதால், அச்சங்கத்தின்பணங்களை யறவிறித்தண்டர்சாரர், சென்ற ஆறுமாதப்பணத்தையும் நினைவயின்றிச்சேர்த்துப் பொக்கிஷிகாராகிய மைனர்த்துரை இங்கில்லாதிருப்பதாற் கணம்பொருந்திய மேக்ஸ் ஐபரவர்க்களிடங் கொடுத்து முன்னற்ப்பற்றுச்சீட்டு வாங்கிக்கொள்ளவும்

S. PAYSON

FOR SALE.

At the American Mission Press at Manepy, also of the Rev. H. Cherry, Madura, an Abridgement of Rhenius' Tamil Grammar, second Edition with additions and improvements.

Price two shillings.

விளம்பரம்.

தமிழ்ப்பாடையைக் கற்கவிரும்பியவர்தியார்த்திகளுக்குப்பேசுமகப் பற்பல இலக்கண நூல்களுளவாயினும் அவையாவும் பாக்களாகவுட்பாலினங்களாகவுரி, சூத்திரங்களாகவும் செப்பருக்கின்றன. அவ்விலக்கண நூல்களெல்லாவற்றையுஞ்சகலரும்எளிதில்நீற்றிநீறு விளக்கிக்கொள்ளத்தக்கனவல்ல. ஆகையால் சகலரும்எளிதுணரும்பொருட்டு இங்கிலீசுநீற்றிமிகுமாக ஒரிலக்கணநூற்சுருக்கம் தொண்டமண்டலத்து விளங்கிய சென்னப்பட்டணத்து அமேரிக்கன் மிசியோன் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அதல்விடை, பிரதியொன்றுக்கு, ரூபாய், (க) ஒன்று. வாங்கப்பிரிடமுள்ளவர்கள் மேற்கூறப்பட்ட அச்சுக்கூடத்திலும், யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மானிப்பாய் அமேரிக்கன் மிசியோன் அச்சுக்கூடத்திலும், மதுரையிற், சங். சேரிஐபரவர்க்களிடத்திலும் வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

CONTENTS.

On Hindu Idolatry, &c.	-	73
A few chapters from the life of Luther—Chap. x.	-	74
A wonder in South Africa	-	75
Short stories—Naladiar	-	ib.
Translation of the article on the Absurdities of Astrology	-	76
How to give—Remarriage of Hindu widows	-	77
Important crisis in India	-	ib.
The Impresiveness of mount Sinai	-	ib.
Mohammedan Fanatism	-	ib.
Frightful occurrence in Africa	-	ib.
Dog school at Utica, U. S.—High price of Grain	-	ib.
Summary of English and Tamil Intelligence	-	ib.
Communications	-	79
Poetry—Missions and missionaries	-	80
Interesting spectacle	-	ib.
Juvenile wit—Cural	-	ib.